

SANKT CHO A SANKTA NEYAR

Před dávnými časy, před vládou tabanských královen panoval v Šu Hanu krutý a neschopný král. Vedl četné války, po nichž prořídly řady jeho vojáků a země zůstala zranitelná, odvést na frontu už nebylo koho. Král svolal své rádce, ale nemohli dělat nic než se chystat na nájezd nepřítele.

Ve stínu paláce žil hodinář jménem Cho a ten přísahal, že nasadí veškeré své síly na pomoc království. Pracoval po celou noc, spojoval kosti s kovem, napínal šluchy kolem ozubených koleček. Ráno před ním stanul v pozoru celý prapor hodinových vojáků ve vyrovnaných řadách, boty a knoflíky se jim jen jen leskly. Jakmile nepřítel zaútočil na hlavní město, pustil se hodinový prapor do bitvy. Tito vojáci se nikdy neunavili, nikdy nedostali hlad, žádné zranění je nezastavilo. Bili se dál a dál, dokud nezahynul poslední z nepřátelských vojáků.

Ale král je neodvolal. Poslal prapor zabrat území, na které neměl žádný nárok, a hodinovým vojákům nařídil, že kdyby tamní obyvatelé protestovali, mají odpor potlačit. Prapor se dal na pochod, vraždil všechny, kdo si dovolili vzdorovat, na králův rozkaz pustošil města. Vojáci táhli dál a dál, až se jim oblečení rozedralo a boty rozpadly, a přece se nezastavili.

Nakonec i samotného krále dobývání unavilo a nařídil hodinovým vojákům zastavit. Jenže ti neposlechli. Snad jim hodinář nevyrobil uši tak pečlivě, aby slyšely

